

творчество — пакъ борба за щастие — за да възвести чрезъ думитѣ на Шилеровата „Ода на радостта“ най-човѣшкото отъ всички чувства — братството между хората и неизказаната радостъ и ликувание отъ тѣхното съгласие сами тѣ да редятъ щастieto си. Въ „Деветата“ Б. осветява взаимосътрудничеството между поезията и музиката въ симфоничното творчество — нѣщо, което оказа голѣмо влияние върху развитието на модерната музика. Въ цѣлото творчество на Б., намѣрило върховенъ изразъ въ „Деветата“, той се представя като единъ ясновидецъ и пророкъ, който вещае човѣшкитѣ сѣдбини — единъ човѣкъ, който е овладѣлъ природата и, чрезъ силата на примирението, става господарь и на смъртта. Следъ симфониитѣ, не само по брой, но и по значение, въ Б-вото творчество иде клавириката негова музика — сонати и вариации. И тукъ Бет. заема тронъ, който и до сега не му е оспоренъ: никои до сега не се е домогналъ до такова величие въ концепцията при клавириката соната, като него. Формално и стилово, Б-витѣ сонати иматъ сѣщитѣ особености, както и симфониитѣ му — но само че рамкитѣ тукъ сж по-малки. Всѣка една соната за пиано на Б. ни разкрива единъ миръ — въ най-широкия обсегъ на човѣшкитѣ изживѣвания: отъ най-нежната лирика — до най-мрачната трагика — съ всички междинни настроения. Последнитѣ клавирични сонати на Б., съ глѣбината на своето съдържание, сж най-висшето, що сжествува въ тази областъ. Отъ камерната музика на Б. особено мѣсто въ неговото дѣло заема струнния квартетъ: чрезъ него той изразява най-съкровениитѣ си чувства, и прави най-сърдечнитѣ си изповѣди — особено въ последнитѣ петъ квартета, дето личнитѣ чувства, и преживѣвания се извишаватъ, съ своята глѣбина на страдание и радостъ — до общочовѣшка сждба. Предимно инструменталенъ компонистъ, Б. застѣпва, съ една малка частъ отъ творчеството си, и вокалната музика. Единствената негова опера — „Фиделио“, съ сериозността на съдържанието си, оказа мощно влияние върху развитието на драматичната

музика презъ XIX в. „Тържествената литургия“ е единъ документъ за религиозната сжщностъ на Б-вата природа — тя е единъ отъ най-голѣмитѣ паметници на християнската църковна музика. Въ нея човѣкътъ Б. застава предъ своя Богъ за да му изрази своитѣ страдания, и колебания, горчивини и радости. Б. не създава нови форми: той само разширява и уголѣмява създаденитѣ отъ неговитѣ велики предходници, като имъ придава незблема монументалностъ. Триумфътъ си на недостигнатъ музикаленъ архитектъ Б. празнува въ първата частъ на третата симфония — „Ероика“. Любима негова форма е, сжщо, и вариационната, но — на строгата, логична и осмислена — съ вътрешно съдържание вариация. — Творения: 9 симфонии — последната съ хоръ, върху Шилеровия „Химнъ на радостта“; фантазия „Боятъ при Виктория“; 7 увертюри: 3 „Леонори“, „Кориоланъ“, „Егмонтъ“, „Кралъ Стефанъ“, „Имень-день“ и „Освещаване на дома“; 5 концерта за пиано и единъ за цигулка — съ оркестъръ; единъ троенъ концертъ за пиано, цигулка и виолончелъ, съ оркестъръ; 2 романци за цигулка и оркестъръ; Рондо за пиано и оркестъръ; „Алегретто“ за оркестъръ; 12 нѣмски танца, 12 менуета, 12 контратанци и 2 марша — за оркестъръ; една фантазия за пиано, хоръ и оркестъръ; музика къмъ „Егмонтъ“, „Прометей“ и „Развалинитѣ на Атина“; 38 сонати за пиано; 10 цигулкови и 5 челоуи сонати, едно Рондо и едни Вариации за цигулка и пиано, 7 тетради вариации за флейта и пиано; 21 вариационни творби за пиано; една соната; 2 вариационни творби и 3 марша за пиано, на 4 ржце; 3 прелюдии, 4 ронда, 3 тетради „Багатели“, 13 лендлера, 7 менуета и една „Полонеза“, една „Фантазия“ и едно „Анданте“ — за пиано-соло; една соната за хорна и пиано; 5 струнни триа; едно трио за пиано, кларинетъ и чело; 8 триа за пиано, цигулка и чело; две вариационни творби за трио; 4 клавирквартета; 16 струнни квартети; по една fuga за струненъ квартетъ и струненъ квинтетъ; 2 струнни квинтета; единъ квинтетъ за пиано и духови инструменти; единъ септетъ и 2 октета за духови инстру-